Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 291 504 van 5 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT**
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 november 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 20 november 2019 om internationale bescherming. Dit verzoek om internationale bescherming wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 16 juli 2021 beëindigd omdat verzoekster geen gevolg gaf aan een oproeping tot gehoor.

1.2. Op 17 augustus 2021 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

U beweert over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in New Benin, in Edo State. Toen u tien jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Accra, in Ghana. Uw vader heeft de Nigeriaanse nationaliteit en uw moeder heeft de Ghanese nationaliteit. U ging naar school in Accra tot het eerste jaar middelbaar onderwijs (JSS1). De zaken gingen echter niet goed in Ghana, waarop u op twintigjarige leeftijd, in 1999, samen met uw familie terug reisde naar Nigeria. Jullie vestigden zich in de Festac wijk van Lagos. Toen u 21 jaar oud was trouwde u met S(…), jullie hebben samen twee kinderen, A(…) en D(…) die bij S(…) verblijven in Nigeria. Jullie zijn uit elkaar gegaan toen uw dochter tien jaar oud was, na tien jaar huwelijk. U werkte in een kerk en u werkte in een tankstation. In 2007 leerde u Ha(…) kennen in de kerk. U begon met hem te praten en jullie raakten bevriend. In 2008 wilde uw vader dat u met een man trouwde, L(…), omdat hij land nodig had voor landbouw. U weigerde omdat u niet in een polygaam huwelijk wilde zijn, L(…) had al een vrouw. U legde uw situatie uit aan Ha(…), over het feit dat uw vader wilde dat u trouwde en dat u niet tevreden was met uw salaris. Drie jaar lang vertelde Ha(…) u over Europa, en dat er een mogelijkheid voor een beter leven was daar. In 2009 ging u akkoord om naar Europa te gaan, Ha(…) vertelde u dat u in een kerk kon werken en in een Fabriek in Nederland. U moest met hem mee naar een schrijn om een eed af te leggen en u moest een document ondertekenen met de belofte om 60 000 euro terug te betalen. Hij regelde uw vertrek, en u werd op de luchthaven in Nederland opgehaald door een vriend van hem, E(…). U verbleef een maand in Ha(…) zijn huis in Randwijk, Rotterdam, alvorens Ha(…) u achterna reisde. Na een maand nam Ha(…) u dan mee naar de plaats waar mensen in de prostitutie werkten, ook in Randwijk. Sindsdien woonde u daar, van 2009 tot 2020. Ha(…) organiseerde de mannen en nam al het geld van u. In 2014 ging u naar Amsterdam om hulp te vragen, bij een organisatie. Ha(…) stalkte u echter steeds en zorgde voor problemen, waardoor u terugkeerde naar Randwijk. Rond 2020 hielp een cliënt van u, J(…), u door u mee te nemen naar Duistland. U diende er een asielaanvraag in. U had echter problemen met een meisje in het opvangcentrum, omdat u met haar vriendje uitging. U had geen andere keuze dan terugkeren naar Randwijk na twee maanden, u verbleef in Ha(…) zijn huis. Na een maand in Ha(…) zijn huis stuurde hij u weer naar een plek voor prostitutie. U werkte daar drie maanden alvorens u weer wegliep met een klant, He(…). He(…) nam u mee naar België, waar u een andere asielaanvraag deed op 20 november 2019. Uw verzoek werd door Dienst Vreemdelingenzaken beëindigd omdat u geen gevolg gaf aan een oproeping tot gehoor. U was naar Amsterdam gegaan omdat Ha(…) u nog stalkte. In april 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in, in Luxemburg. Op 17 augustus 2021 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Van 21 januari 2022 tot 16 mei 2022 was u opgenomen in het psychiatrisch centrum te Zoersel. Tijdens uw opname had u zich gemeld bij Klein Kasteeltje om een nieuwe asielaanvraag te doen.

Ter staving van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: een psychiatrisch attest van psychiater dr. D(…).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het psychiatrisch attest blijkt immers dat u in een beschermingsmaatregel werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Zoersel voor 4 maanden. De psychiater stelde vast dat u wellicht psychotiseerde of dissocieerde als reactie op een polytrauma. Na uw residentiële behandeling, werd uw behandeling ambulant verder gezet in het opvangcentrum van fedasil door de centrumarts, de medische dienst en de psycholoog. Hoewel u vooruitgang maakte, werd er door uw psychiater geadviseerd om op te passen met teveel stress en prikkels. Er werd ook vermeld dat een interview bij Dienst Vreemdelingenzaken best plaatsvond in het bijzijn van een vertrouwenspersoon, waarbij rekening wordt gehouden dat er mogelijke lacunes of ogenschijnlijke tegenstrijdigheden kunnen worden opgetekend die het gevolg zijn van opgelopen trauma's. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u ten eerste bevraagd over uw behandeling en hoe u zich die dag voelde. U voelde zich ok en in staat om het interview te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4). U werd gevraagd over de behandeling die u momenteel nog kreeg, en u legde uit dat u nog medicatie nam, maar de naam niet meer wist. U zag ook elke twee weken uw psycholoog. Voor aanvang van het interview werd u ook nog gevraagd of er iets was waarmee er rekening moest gehouden worden tijdens het persoonlijk onderhoud,

of iets wat u zou helpen om het interview die dag te doen. U antwoordde enkel dat alles ok is. In de inleiding werd u er tweemaal op gewezen dat u zelf om een pauze kon vragen als u daar nood aan had.

Na een uur van interview werd u gevraagd of u op dat moment een pauze nodig had, u nam een korte pauze waarna u instemde om verder te gaan met het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Halverwege het interview werd er nogmaals een pauze gehouden. Wederom stemde u in om verder te gaan met het interview. De manier waarop het interview verliep was ok voor u, en u begreep het gesproken Engels goed (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18-19). U vond een derde pauze niet nodig (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Op het einde gaf u nogmaals aan dat u de vragen begrepen had, en had u geen opmerkingen over het verloop van het interview. Uw advocaat benadrukte het feit dat u kwetsbaar bent en dat u vaak verward bent. Verder waren er geen opmerkingen over het algemene verloop van het interview.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS oordeelt dat u er niet in slaagde geloofwaardig te maken dat u een gegronde vrees koestert bij terugkeer naar Nigeria jegens Ha(…), de persoon die u naar Europa bracht en u vervolgens beweerdelijk in de prostitutie dwong.

Het CGVS wijst hierbij in eerste instantie al op het veelvoud aan verschillende verklaringen die u aflegde gedurende de procedures in België, en de procedures in de andere Europese landen zoals Duitsland en Luxemburg. Het CGVS erkent hierbij uw fragiele psychologische toestand, en houdt rekening met het feit dat bepaalde ogenschijnlijke tegenstrijdigheden het gevolg kunnen zijn van opgelopen trauma's, zoals ook geattesteerd werd in het psychiatrisch attest dat u neerlegde. Echter, deze tegenstrijdigheden zijn vast te stellen over zeer belangrijke basisinformatie over uw leven, met name uw plaats van herkomst en de plaatsen waar u verbleef voor u naar België kwam. Het betreft ook tegenstrijdigheden in uw familiesamenstelling en uw plaatsen van tewerkstelling in Nigeria, voor u naar Europa kwam. Dit is informatie over uw leven voordat u bepaalde trauma's opgelopen hebt, noodzakelijke basisinformatie over uw leven wat inherent aan uw identiteit verbonden is. Deze tegenstrijdigheden kunnen niet louter verklaard worden door het meemaken van traumatische ervaringen. Het CGVS vond dus tegenstrijdigheden op vlak van uw identiteit, uw woonplaatsen, familie, en tewerkstelling.

U diende in 2019 al een eerste verzoek tot internationale bescherming in, in België. Toen beschreef u uw woonplaatsen als volgt: de laatste maand voor uw vertrek verbleef u in de buurt van de kerk, in Ogun State. Voordien pendelde u steeds tussen Accra en Edo State (verklaring DVZ vraag 10). U maakte geen enkele vermelding van een verblijf in Lagos, wat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek wel deed. Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot uw woonplaatsen zijn veelvuldig in de verschillende procedures. Zo verklaarde u in uw interview voor de Duitse asielinstanties dat u geboren bent in Nigeria, maar van drie jaar oud tot dertig jaar oud in Ghana woonde. U zou ook op en neer reizen tussen Ghana, Nigeria en Togo nadat u Ghana verliet op dertigjarige leeftijd (Niederschrift über die Anhörung, p. 2). U kon zich niet herinneren in welke plaatsen u woonde in Nigeria of Ghana (Niederschrift über die Anhörung, p. 4). Voor het CGVS verklaarde u echter niets over Togo, en had u uitgelegd dat u al op twintigjarige leeftijd terug naar Nigeria verhuisde. U werd er op gewezen dat deze verklaringen toch verschillen, en u antwoordde enkel dat het niet anders is, en dat u enkel het deel over Togo niet zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U bleef bij uw verklaring dat u van twintig tot dertig jaar oud in Nigeria verbleef.

Een andere tegenstrijdigheid met betrekking tot uw verblijfsplaatsen, werd vastgesteld in uw verklaringen tijdens uw eerdere interview voor Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juli 2022, in het kader van uw tweede en onderhavig verzoek tot internationale bescherming. U verklaarde hier dat u van uw twintigste tot het moment dat u vertrok, woonde op het adres: New Lagos Street, Benin City, Edo State (verklaring volgend verzoek vraag 10). In het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat nota bene maar twee maanden later plaatsvond, verklaarde u echter dat u sinds 1999 tot aan uw vertrek, in Lagos woonde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U zou sindsdien enkel maar in Lagos gewoond hebben, nooit op andere plaatsen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Als verklaring voor het feit dat u bij DVZ niets verteld had over uw woonplaats in Lagos, legde u uit dat het maar een kort interview was en dat u niet de tijd had om het uit te leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 29). U werd er op gewezen dat de verklaringen die u aflegde in dat korte interview wel concreet bevraagd werden. Er is met andere woorden geen ruimte voor interpretatie. U gaf dan toe dat u een fout had gemaakt en dat u eigenlijk in Lagos

woonde, zoals u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Het CGVS wijst er verder nog op dat u deze verklaringen voor DVZ aflegde in juli 2022, twee maanden nadat u het psychiatrisch centrum had kunnen verlaten, in een periode dat u de positieve beterschap die u had tijdens de opname, hebt kunnen verder zetten in het opvangcentrum (attest van psychiater). Er was dus geen groot verschil in uw psychologische situatie in juli 2022 of september 2022. Het CGVS oordeelt dan ook dat ook deze tegenstrijdigheid met betrekking tot cruciale informatie over uw levensverloop, niet louter toe te schrijven valt aan het feit dat u psychologische moeilijkheden hebt.

In Luxemburg legde u het interview schriftelijk af, omdat u daar gekend was een stom persoon. Daar stond u dan weer gekend onder een andere naam, met name S(…) Q(…). U legde in uw verklaringen aldaar uit dat u in België gekend was onder de naam van uw ex-man, Oh(…). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u uit dat u de naam S(…) Q(…) had gegeven omdat u uw naam wilde veranderen, en omdat u in de war was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U gaf dus weer twee verschillende verklaringen over wat nu uw echte naam is, en wat nu uw verzonnen naam is. Het is dan ook niet duidelijk wie dan uw ex-man Oh(…) is, in België is uw ex-partner gekend onder de naam S(…) Og(…).

Dergelijke tegenstrijdigheden met betrekking tot uw identiteit en uw verblijfplaatsen alvorens uw vertrek uit uw land van herkomst, maken uw beweerdelijke asielmotieven volledig ongeloofwaardig. Immers, het CGVS heeft nu geen enkel zicht op de omstandigheden waarin u Nigeria verlaten hebt, en er kan daarom ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat Ha(…) u in Nigeria rekruteerde om in Nederland in de gedwongen prostitutie terecht te komen. De omstandigheden van deze beweerde rekrutering zijn per slot van rekening volstrekt onduidelijk, gezien het niet duidelijk is wie u bent, wie uw ex-partner is, of waar u woonde op het moment dat u beweerdelijk door Ha(…) gecontacteerd werd.

Naast deze tegenstrijdigheden op vlak van identiteit en verblijfsplaatsen, vielen er nog andere tegenstrijdigheden op.

Zo werd u in het eerste verzoek tot internationale bescherming in België, in 2019, bevraagd over uw broers en zussen. U vertelde dat ze de volgende namen hadden: Gi(…), N(…), Gr(…) en Ar(…) (verklaring DVZ vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u in eerste instantie uit dat u maar een broer en twee zussen had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). Dit is één zus minder dan in uw verklaring voor DVZ. U gaf thans aan dat u geen enkele overleden broers of zussen had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Gevraagd naar de namen van de broer en zussen, gaf u de volgende namen: J(…), Ag(…) en Ga(…) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Gevraagd of ze nog een andere naam hadden, of een bijnaam, gaf u aan van niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U wordt geconfronteerd met het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS helemaal andere namen gaf aan uw broer en zussen, en u legde uit de namen bij DVZ, hun andere namen waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 29). U had er geen verklaring meer voor nadat u er op gewezen werd dat u eerder al expliciet gevraagd werd naar andere namen of bijnamen. Daarenboven zou er volgens uw verklaringen van 2019, ook een van uw zussen in Nederland wonen, de plaats waar u ook gedurende vele jaren verbleef. Gevraagd of er een zus van u genaamd N(…), in Nederland woonde, legde u uit van niet, maar u had ook geen uitleg voor waarom dat er dan zo geschreven stond (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 29). In Luxemburg verklaarde u dan weer dat uw zus J(…) en uw broer Ga(…) in Nederland woonden (interview dated on 08/04/2021 p. 4). De informatie met betrekking tot uw familie en de plaats waar zij wonen, is tevens cruciale basisinformatie om de geloofwaardigheid van uw verzoek te beoordelen. Dergelijke informatie is zo persoonlijk dat verklaringen hierover die tegenstrijdig zijn, bezwaarlijk kunnen toegeschreven worden aan het hebben van traumatische ervaringen.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming in België ook dat u werkte als verkoopster in een juwelierszaak in Edo en af en toe ook in een restaurant (verklaring DVZ vraag 12). Echter, toen u naar uw jobs gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, legde u uit dat u een job gevonden had in een tankstation en daar kerosine verkocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). U werd gevraagd of u verder nog een andere job hebt gedaan, en u legde uit dat u ook in de kerk werkte en daar fortunes verkocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U verkocht ook een tijdje tweedehandskledij maar dat sloeg niet aan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Nergens vermeldde u nog dat u voor een juwelierszaak werkte of in een restaurant. Het is ook van belang dat u naar waarheid verklaringen aflegt over uw werksituatie in uw land van herkomst, gezien uw economische situatie de aanleiding was waarom u beweerdelijk ja zei op het voorstel van Ha(…) om naar Europa te gaan. Het feit dat uw salaris niet voldoende was, is immers de reden dat u uiteindelijk besloot naar Europa te gaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18).

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u ook naar uw paspoort gevraagd. U legde uit dat u met een paspoort naar Nederland reisde, maar dat Ha(…) het van u afnam (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). In 2009 zou u voor het laatst uw paspoort hebben gehad (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Echter, bijgevoegd aan de Duitse asielinformatie zit ook een kopie van uw paspoort dat u neerlegde in Duitsland. Dat paspoort is op uw naam, heeft de nummer (…), en is geldig van 9 juli 2020 tot 8 juli 2025, afgegeven in Den Haag. U werd geconfronteerd met de kopie van dit paspoort, en u legde uit dat dat uw persoonlijk Nigeriaans paspoort was, dat ze in Duitsland van u hebben afgenomen. Sindsdien zou u geen nieuw paspoort aangevraagd hebben. U gaf geen reden waarom u niets over dit paspoort zei wanneer het u gevraagd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). Wederom, dit is basisinformatie die an sich niets te maken heeft met traumatische ervaringen. Verder merkte het CGVS ook op dat u, ondanks dat deze traumatische ervaringen zich hebben voorgedaan, er in geslaagd was om een nieuw paspoort te regelen bij de Nigeriaanse ambassade in Den Haag in 2020. Er kan dus ook wel van u verwacht worden dat u zich dit paspoort ook nog herinnert wanneer u er expliciet naar gevraagd werd tijdens de interviews bij DVZ en het CGVS.

Ook wat betreft uw redenen voor vertrek vallen er tegenstrijdigheden vast te stellen. Wanneer u in Luxemburg gevraagd werd wat uw reden voor vertrek was uit uw land van herkomst, legde u uit dat vertrokken was omdat uw oom u probeerde te verkopen als een prostituee (interview dated on 08/04/2021 p. 6). Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS hebt u iets vermeld over een oom die u zou willen verkopen als prostituee.

Wanneer er gekeken werd naar uw verklaringen die u op het CGVS aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud an sich, kan het CGVS ook niet anders dan besluiten dat deze niet geloofwaardig zijn. Op basis van uw verklaringen kon u niet aantonen dat u een gegronde vrees koestert tegenover Ha(…), een man die u beweerdelijk naar Europa bracht, en die u beweerdelijk gedwongen had in de prostitutie in Nederland.

Het CGVS stelt hierbij vast dat voornamelijk het gedwongen karakter van uw activiteiten als prostituee in Nederland, in vraag gesteld wordt. Volgens uw verklaringen ging u in 2014 al een eerste keer buiten Rotterdam, waar u tewerkgesteld was, naar Amsterdam. Beweerdelijk om hulp te krijgen, u verbleef een week in Amsterdam toen. Echter, Ha(…) bleef u contacteren en u keerde terug naar Ha(…) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U hoorde ook veel geweerschoten in Amsterdam, wat u eng vond, en waardoor u moest terugkeren. Dit was echter niet de eerste keer dat u vertrok bij Ha(…) en later weer beweerdelijk terugkeerde naar hem. In 2020 was u nog een keer vertrokken uit het huis waar u werkte als prostituee, na ongeveer 10 jaar daar te werken, en ging naar Duitsland (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Uit de informatie van de Duitse asielinstanties blijkt dat u aldaar op 8 januari 2021 een eerste asielaanvraag deed. Echter, het ging niet goed in Duitsland, omdat u problemen had met een meisje/ liefdesrivale (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). Na twee maanden verblijf in Duitsland zag u beweerdelijk geen andere keuze dan terugkeren naar Ha(…), in Randwijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). Dat u na een periode van veiligheid, op geruime afstand van Ha(…), besluit om toch naar hem terug te keren omwille van een triviaal probleem als een ruzie over een geliefde, ondermijnt de geloofwaardigheid van de vrees die u ten aanzien van Ha(…) koestert, volledig. U werd gevraagd of naar een andere plaats in Duitsland gaan, in plaats van naar Ha(…), geen optie was, maar u verklaarde van niet. Na enkele maanden verliet u Ha(…) dan opnieuw, en ging u met behulp van een andere klant, He(…), beweerdelijk naar België. U deed dan een verzoek tot internationale bescherming in België in november 2019. Het CGVS merkt op dat u na dit verzoek tot internationale bescherming, weer verdween. Uit het paspoort dat u neerlegde in Duitsland, blijkt toch dat u alleszins nog eens naar Nederland ging, gezien u een paspoort kreeg op de ambassade van Den Haag in juli 2020.

Het CGVS ontkent niet dat het voor slachtoffers van gedwongen prostitutie vaak ontzettend moeilijk is om zich los te maken van degenen die hen er toe dwongen, gezien zij een grote macht over hun slachtoffers hebben. Ze gebruiken hiervoor diverse technieken, zoals bedreigingen, en de eed. Echter, u was meermaals in een veilige omgeving, waar u expliciet hulp kreeg of hulp kon krijgen. Dat u toch telkens vrijwillig terugkeerde naar specifiek de plaats waar Ha(…) was, om terug voor hem te gaan werken, valt niet te rijmen met een geloofwaardige vrees ten aanzien van hem.

Hierbij voegt het CGVS nog toe dat u redelijk vrij was in uw komen en gaan toen u voor Ha(…) werkte. Dit werd al bewezen door de vele keren dat u bij hem kon vertrekken, ook nog na de eerste keer dat u bij hem vertrokken was. U ging ook buiten in Randwijk, bijvoorbeeld om pizza te kopen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Ook dit is merkwaardig binnen de sfeer van gedwongen prostitutie.

Verder hebt u ook bijzonder weinig informatie over Ha(…), de persoon die u al sinds 2007 kende, met wie u naar Europa ging, en die u tot slot tewerkstelde. U werd gevraagd om over Ha(…) te vertellen, en u legde uit dat hij een zakenman was, en dat zijn volledige naam Ha(…) A(…) is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U kon echter niets vertellen over zijn familie, u weet wel dat ze in Nigeria wonen en dat ze Ghanees zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Hij zou getrouwd zijn, maar u kent de naam van zijn vrouw niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U gaf wel bijzonder weinig informatie over een man die u beweerdelijk al vele jaren kende. U hebt er verder ook geen idee van of hij nog andere vrouwen had die door hem tewerkgesteld werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Van iemand die beweerdelijk jaren aan een stuk voor dezelfde man werkte, kan er wel verwacht worden dat zij meer een zicht kan geven op de identiteit en de activiteiten van die man.

U legde uit dat u een bedrag van 60 000 euro zou moeten terugbetalen aan Ha(…). Wanneer u gevraagd werd over de afbetalingsregeling, kon u hier echter geen zicht op geven. U hebt er beweerdelijk geen idee van hoeveel u hem al terugbetaald hebt, ook al werkte u zeer lang voor hem (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Het is wel zeer opmerkelijk dat u er nog steeds geen idee van hebt, wat uw schuld nog is ten aanzien van Ha(…).

Het CGVS merkt ook op dat u bijzonder weinig kon vertellen over de andere vrouwen die werkten in dezelfde plaats waar u werkte. In die elf jaar dat u daar werkte, zou u maar met twee andere vrouwen op dezelfde plaats hebben gewerkt, genaamd E(…) en A(…) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Gezien deze lange carrière, is het niet aannemelijk dat u werkelijk niets over hen ken vertellen, behalve het feit dat ze prostituees zijn. U gaf geen informatie over hun eigen identiteit, noch over de identiteit van de persoon die hun tewerkstelde.

Wat betreft uw beweerdelijke actuele vrees ten aanzien van Ha(…), stelt het CGVS vast dat u al die tijd nooit naar de politie ging om aangifte tegen hem te doen in Nederland (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Verder hebt u sinds u naar het psychiatrisch centrum ging, niets meer van hem gehoord (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). U verklaarde dat hij u sindsdien niet meer stalkte, maar u hebt geen idee waarom dat is. U werd dan vervolgens gevraagd om te concretiseren hoe Ha(…) te weten kan komen waar u zou zijn in Nigeria sinds u geen contact meer hebt. U legde uit dat hij vrienden heeft, en dat hij altijd in de buurt is waar u woonde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS wijst er op dat Ha(…) de Ghanese nationaliteit heeft, blijkbaar een groot deel van de tijd in Nederland is, en ook niet moet weten dat u in Nigeria bent. U werd er op gewezen dat het ook mogelijk is om naar een andere plaats te gaan in Nigeria in plaats van Lagos, u bent immers bijvoorbeeld in Benin City geboren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Ook dat zou volgens u echter niet kunnen omdat hij daar contacten zou hebben, zijn vrienden, u weet echter hun namen niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Dit zijn louter hypothetische verklaringen over personen die u dan ook in Benin City nog zouden zoeken in vinden, op meer dan 300 kilometer van Lagos. U sprak ook nooit over andere mensen die met Ha(…) zouden samenwerken, enkel E(…) die u in eerste instantie opving in Rotterdam. U reisde alleen naar Rotterdam, en u weet niet of er nog andere mensen waren die voor Ha(…) werkten, in de prostitutie of op andere vlakken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U maakte niet geloofwaardig dat u bij terugkeer naar Nigeria nog een vrees hebt ten aanzien van Ha(…).

Tot slot, maar niet in het minst, kon u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Seks trafficiking of women – okt 2015) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over

opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half hay homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege Ha(…) *betreft.*

Het psychiatrisch attest dat u neerlegde werd al besproken bij de toekenning van ondersteunende maatregelen in het kader van bijzondere procedurele noden. Ook in de verdere beslissing werd er rekening gehouden met de vaststellingen in het psychiatrisch rapport, met name de vaststellingen met betrekking tot de ogenschijnlijke tegenstrijdigheden die kunnen optreden. Wat betreft de vaststellingen die verband houden met uw asielmotieven, stelt het CGVS vast dat een dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Dat wordt verder onderstreept door het feit dat de vaststellingen ook in vragende vorm geformuleerd werden: "connectie met misbruik in vermeend prostitutiemilieu?". Het attest gaf zelf dat bij opname u uitspraken deed, evocaties deed, waarbij het gissen bleef naar de toedracht van uw uitspraken. De andere vaststellingen zijn gebaseerd op uw uitspraken, zoals dat u bijvoorbeeld gestalkt werd in Nigeria, dat er sprake is van een gewelddadige ex-partner. Het attest wordt dan ook verder in dat opzicht beoordeeld op vlak van bewijswaarde voor uw beweerdelijke vrees tot vervolging. Gezien dat deze vrees tot vervolging, zoals supra gemotiveerd, als niet geloofwaardig beschouwd werd, is een dergelijk psychiatrisch attest an sich niet voldoende om de geloofwaardigheid te herstellen. Daarenboven merkt het CGVS nog op dat er in het attest staat dat een deel van uw familie, waaronder uw ex-partner, in Amsterdam zou verblijven. Als uw ex-partner Ha(…) *zou zijn dan, wijst dit op het feit dat u alsnog nog andere familie in Nederland hebt, wat u voor het CGVS ook al niet hebt verklaard.*

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021 en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceEurostation, nigeria-october-2021) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen

betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo of Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo of Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 26 september 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Zij zet vooreerst het volgende uiteen aangaande haar verhoogde kwetsbaarheid:

"*Verzoekster heeft op zijn minst vijf elementen kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat heel erg kwetsbaar is :*
- Verzoekster lijdt aan heel ernstige psychologische en psychiatrische problemen,
- Verzoekster is jarenlang het slachtoffer geweest van mensenhandel,
- Verzoekster werd jarenlang seksueel uitgebuit,
- Verzoekster verblijft sinds 2009 in een uiterst precaire (verblijfs)situatie in Europa,
- Verzoekster heeft geen netwerk in Europa,
- Verzoekster heeft haar kinderen al meer dan 13 jaar niet meer gezien.
Artikel 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ("Kwalificatierichtlijn") bepaalt :
"§3 (…)*" (wij onderlijnen).*
Verzoekster combineert verschillende van deze kenmerken, zodat er in haar hoofde duidelijk sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid.

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten ook om rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon, die wordt vastgesteld na een individuele beoordeling (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).
Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn voorziet in een individuele beoordeling van een asielaanvraag waarbij onder andere rekening gehouden wordt met :
"b) (…)
c) (…)*" (wij onderlijnen)*
Deze richtlijn waarborgt bijgevolg een heel belangrijke plaats aan het in rekening nemen van de kwetsbaarheid van sommige verzoekers om internationale bescherming, met een specifieke situatie, zoals personen die het slachtoffer zijn geweest van seksueel geweld, personen die het slachtoffer zijn geweest van mensenhandel en personen die lijden aan een geestesziekte.
In haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland, herhaalt ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) de noodzakelijkheid om met de specifieke kwetsbaarheid van elke asielzoeker rekening te houden1.
In de wet van 15 december 1980, worden kwetsbare personen als volgt omschreven (artikel 1 van de wet van 15 december 1980) :
"(…)*" (wij onderlijnen).*
De tegenpartij heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoekster lijdt aan een geestesziekte en het slachtoffer is geweest van seksuele uitbuiting en mensenhandel.
De kwetsbaarheid van verzoekster vloeit voort uit het feit dat verzoekster haar kinderen alleen heeft achtergelaten in Nigeria, jarenlang seksueel misbruikt werd, het slachtoffer is geweest van mensenhandel, al 13 jaar in Europa verblijft in een heel precaire (verblijfs)situatie, enz.
Verzoekster lijdt in het bijzonder aan ernstige psychologische en psychiatrische problemen. Zij werd, van 21 januari 2022 tot 16 mei 2022 ook opgenomen in een psychiatrische instelling. In het rapport dat opgesteld werd door haar psychiater, lezen wij wat volgt (stuk 3) :
"(…)*".*
Verder in het verslag, schrijft de psychiater Dr. D(…) *:*
"(…)*".*
De psychiater van verzoekster had dan ook reeds gewaarschuwd voor "ogenschijnlijke tegenstrijdigheden" die hij toeschrijft aan de psychologische toestand van verzoekster, en niet aan haar oprechtheid. Aangezien de bestreden beslissing bijna exclusief gemotiveerd wordt op basis van tegenstrijdigheden, dient er opgemerkt te worden dat de tegenpartij geen enkele aandacht besteed heeft aan de waarschuwingen van de psychiater van verzoekster, hoewel hij verzoekster maandenlang gevolgd heeft in het kader van haar behandeling in de psychiatrische instelling, en dan ook op een serieuze basis uitspraak kan doen over haar vermogens om coherente verklaringen af te leggen, rekening houdend met haar psychologische toestand.
De vorige verklaringen van verzoekster in België en de andere Europese lidstaten en haar gedrag sinds zij de eerste keer kon ontsnappen aan Ha(…) *tonen duidelijk aan hoe fel verzoekster de laatste jaren gedesoriënteerd is.*
De tegenpartij kan absoluut niet garanderen dat verzoekster, tijdens haar interviews in de andere Europese lidstaten, in staat was om een interview te voeren en coherente verklaringen af te leggen. Niets garandeert dat de andere asielinstanties op de hoogte waren van haar psychologische toestand en hieraan voldoende aandacht besteed hebben en de nodige bijzondere procedurele noden hebben gegarandeerd.
Het feit dat verzoekster maandenlang opgenomen werd in een psychiatrische instelling toont nochtans duidelijk aan dat verzoekster lijdt aan ernstige psychologische problemen. De desoriëntatie van verzoekster bij aankomst in de psychiatrische instelling in Zoersel, was mogelijk (waarschijnlijk) al aanwezig gedurende haar vorige interviews, aangezien verzoekster geen andere serieuze behandeling genoten heeft in Europa.
Verzoekster ervaart ook veel schaamte omwille van het feit dat zij zich jarenlang heeft moeten prostitueren en jarenlang seksueel misbruikt werd. De kwetsbaarheid van verzoekster en de schaamte die zij ervaart hebben ook een grote impact gehad op de manier waarop zij haar asielrelaas uiteengezet heeft voor de Belgische asielinstanties.
Inderdaad: "ook schaamte en stigma kunnen een impact hebben op het weergeven van het asielrelaas. Het betreft in casu emoties die sterk afhankelijk zijn van de culturele context. Gevoelens van schaamte en schuld kunnen ook de perceptie van een traumatische gebeurtenis beïnvloeden. Bijvoorbeeld in gemeenschappen met strikte opvattingen rond seksualiteit, kan de perceptie van seksueel geweld een verdere voedingsbodem voor schaamte en schuldgevoelens zijn. Deze gevoelens kunnen zelfs aanleiding geven tot het ontwikkelen van stoornissen gelinkt aan traumatisering.
Schaamte wordt vaak gevoeld door asielzoekers die het slachtoffer zijn van foltering, verkrachting en andere vernederende behandeling. Schaamte brengt vervolgens een prominente reactie teweeg:

stilzwijgen. Het zich hullen in stilzwijgen kan een coping mechanisme zijn of een middel om te vermijden opnieuw aan de gebeurtenis te moeten denken en aldus geconfronteerd te worden met pijnlijke herinneringen. Onderzoek heeft ook uitgewezen dat er bij overlevers van seksueel geweld een hogere prevalentiegraad is van "vemijdingssymptomen" (PTSD avoidance symptoms).
Aldus kunnen schaamte en een cultuur van stilzwijgen een belangrijke invloed hebben op het asielproces. Immers, de vereiste van de asielinstanties om bij aanvang van de (registratie) van de asielaanvraag alles te vertellen betreffende traumatische ervaringen lijkt niet te stroken met sommige – al dan niet – cultuurgebonden gewoontes of taboes om zich in stilzwijgen te hullen als het pijnlijke en beschamende gebeurtenissen betreft"2.
Verder dient er ook opgemerkt te worden dat de assimilatie van traumatische en niet-traumatische herinneringen op een verschillende manier gebeurt. Dit is een belangrijke factor die in overweging dient te worden genomen wanneer een oordeel wordt geveld over de mogelijke vaagheden in het asielrelaas.
Inderdaad, "onderzoek heeft uitgewezen dat, wanneer gesproken wordt over angstige of stresserende herinneringen, onderscheid dient gemaakt te worden tussen enerzijds de "centrale" details van het verhaal – datgene wat belangrijk is voor de kern van het verhaal of de emotionele inhoud van het relaas – en anderzijds de "perifere" details. Hierdoor kan tunnelgeheugen optreden: geheugen dat voor de centrale details goed is maar voor de perifere details slecht"3.
In deze logica, veroorzaakt posttraumatische stress, symptomen van angst bij het terugdenken aan de traumatische gebeurtenissen, sensorische coderingen van gebeurtenissen, bewuste en onbewuste vergetelheid, prikkelbaarheid, gebrek aan concentratie…4.
In het kader van een asielprocedure kan het daarom uiterst pijnlijk zijn en mogelijk schadelijk zijn voor de kandidaat-vluchteling om zich dergelijke traumatische gebeurtenissen te herinneren.
Bovendien kan de nauwkeurigheid van het relaas worden beïnvloed door andere symptomen die verband houden met het trauma, zoals depressie, angst, slaapstoornissen, nachtmerries, hoofdpijn, cardiovasculaire symptomen, pijn en traumatische hersenletsels5.
De internationale en interne rechtspraak erkent verder het bestaan van posttraumatische stress bij sommige mensen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, evenals de gevolgen ervan, en de noodzaak om met deze posttraumatische stress rekening te houden (zie supra, maar ook EHRM, Arrest n°61800/08, Gani t. Spanje, 19.02.2016 ; RvV, arrest n° 138.404 van 12.02.2015, www.rvv-cce.be ; RvV, arrest n°108.583 van 26 augustus 2013, www.rvv-cce.be).
Asielaanvragen moeten bijgevolg worden behandeld in het licht van deze situaties van posttraumatische stress, gezien deze posttraumatische stress en andere psychologische stoornissen een grote impact kunnen hebben op de manier waarop de kandidaat-vluchteling zich de feiten herinnert en de manier waarop hij deze al dan niet kan vertellen/meedelen aan de personen die zijn asielverzoek behandelen.
Het is bijgevolg van primordiaal belang dat er rekening gehouden zou worden met psychologische attesten en certificaten die op objectieve wijze een stoornis vaststellen.
In casu, heeft de tegenpartij geen enkele aandacht besteed aan deze kwetsbaarheid van verzoekster en de impact die deze gehad heeft op haar asielprocedure (bvb. tegenstrijdigheiden, onnauwkeurigheden, enz.)."

Verder wijst verzoekster er onder verwijzing naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet op dat de verwerende partij moet samenwerken met de verzoeker om internationale bescherming bij het bepalen van de relevante elementen van het verzoek. Zij verwijst in dit verband verder naar de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, naar een paragraaf uit een handboek van UNHCR en naar het arrest van de Raad van State met nummer 190 517 van 16 februari 2009.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij haar samenwerkingsplicht *in casu* onvoldoende heeft vervuld en licht dit als volgt toe:
"*Zo baseert verwerende partij haar beslissing op irrelevante of perifere motieven en heeft verwerende partij geen voldoende onderzoek geleverd naar de effectieve vrees van verzoekster. Het lijkt op zich niet betwist te worden dat verzoekster jarenlang het slachtoffer is geweest van mensenhandel en seksueel misbruik in Europa. Echter, het relaas van verzoekster (rekruteringsmethode, pooier in Nigeria, pooier in Nederland, voodoo-eed, behandelingen in Nederland) is helemaal consistent met de objectieve informatie omtrent de rekrutering van Nigeriaanse vrouwen (zie o.a. : European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Nigeria - Sex Trafficking of women, October*

2015, available at: https://www.refworld.org/docid/5631cf0a4.html-). De tegenpartij baseert zich echter niet op objectieve informatie om na te gaan of de verklaringen van verzoekster al dan niet geloofwaardig zijn.
Verwerende partij levert zich aan een geëtnocentreerde analyse van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, zonder de algemene situatie in Nigeria (voodoo-eed, belang dat gehecht wordt aan sommige elementen zoals namen, rekruteringsmethoden, enz.) en de specifieke situatie van verzoekster in rekening te nemen (o.a. haar kwetsbaarheid).
De tegenpartij heeft ook enkel rekening gehouden met de elementen die in het "nadeel" van verzoekster spelen, en niet met de elementen die in haar "voordeel" spelen (in het bijzonder haar kwetsbaarheid, het feit dat zij jarenlang seksueel misbruikt werd, wat op zich niet betwist wordt en het feit dat haar relaas consistent is met de objectieve informatie).
Verwerende partij, door een gerichte selectie te maken van de elementen uit het relaas van verzoekster, zonder alle elementen te onderzoeken, heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek gevoerd naar de vrees van verzoekster in geval van terugkeer naar Nigeria, rekening houdend met alle elementen van het dossier, verplichting die nochtans voortvloeit uit de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980, maar ook uit de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

Verzoekster meent voorts dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund en houdt dienaangaande een theoretisch betoog.

Verzoekster herhaalt bij wijze van besluit haar vrees omwille van de door haar aangehaalde feiten en verwijst in dit verband naar een passage uit het COI-rapport "*Nigeria – Seks trafficking of women*" van EASO van oktober 2015, waarvan een kopie werd opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 4). Zij stelt dat de elementen waarop de adjunct-commissaris zich baseert onvoldoende zijn om een weigeringsbeslissing te staven, in het bijzonder gelet op de ernst van de aangevoerde vervolgingsfeiten en verzoeksters psychiatrische problemen.

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij haalt het desbetreffende artikel aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM, waarbij zij nadere inhoudelijke toelichting geeft, onder meer met verwijzing naar het arrest "*Bouyid tegen België*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 september 2015. Zij is van mening dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend aangezien er geen plaats is waar zij zich redelijkerwijs opnieuw zou kunnen vestigen in Nigeria zonder het risico te lopen dat haar grondrechten, en in het bijzonder artikel 3 van het EVRM, geschonden zouden worden.

Verzoekster vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen op basis van artikel 39/2, (§ 1, tweede lid), 2° van de Vreemdelingenwet en dienvolgens haar dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat

verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.2.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij er niet in slaagde geloofwaardig te maken dat zij een gegronde vrees koestert bij terugkeer naar Nigeria jegens Ha., de persoon die haar naar Europa bracht en haar vervolgens beweerdelijk in de prostitutie dwong, nu (i) zij gedurende de procedures in België en in andere Europese landen zoals Duitsland en Luxemburg een veelvoud aan verschillende verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit en haar verblijfplaatsen voorafgaand aan haar vertrek uit het land van herkomst, alsook over haar familieleden en de plaats waar zij wonen en haar werksituatie in haar land van herkomst, (ii) zij geen melding maakte van een paspoort dat zij neerlegde in Duitsland en waarvan een kopie is bijgevoegd aan de Duitse asielinformatie aanwezig in het administratief dossier, niettegenstaande er haar expliciet naar werd gevraagd, (iii) er ook wat betreft haar redenen voor vertrek tegenstrijdigheden vast te stellen vallen, (iv) het gedwongen karakter van haar activiteiten als prostituee in Nederland in vraag wordt gesteld, (v) zij bijzonder weinig informatie heeft over Ha., de persoon die zij al sinds 2007 kende, met wie zij naar Europa ging en die haar tot slot tewerkstelde, (vi) zij niet geloofwaardig maakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria nog een actuele vrees heeft ten aanzien van Ha., (vii) zij niet aannemelijk kon maken dat zij bij terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers, en (viii) het psychiatrisch attest dat zij neerlegde in rekening werd genomen bij de toekenning van ondersteunende maatregelen in het kader van bijzondere procedurele noden, alsook in de verdere beslissing, en geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin zij haar psychische problemen opliep, en omdat (B) er actueel voor burgers in de deelstaat Edo of Lagos geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Nigeria, in 2009 te hebben verlaten en er thans niet meer naar te willen terugkeren uit vrees voor een man die haar, na haar naar Europa te hebben gebracht, in de prostitutie zou hebben gedwongen en op heden nog geld van haar zou eisen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster niet in slaagt geloofwaardig te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees koestert jegens Ha., de man die haar naar Europa zou hebben gebracht en vervolgens in de prostitutie zou hebben gedwongen.

Te dezen schaart de Raad zich achter volgende pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing:

"*Het CGVS wijst hierbij in eerste instantie al op het veelvoud aan verschillende verklaringen die u aflegde gedurende de procedures in België, en de procedures in de andere Europese landen zoals Duitsland en Luxemburg. Het CGVS erkent hierbij uw fragiele psychologische toestand, en houdt rekening met het feit dat bepaalde ogenschijnlijke tegenstrijdigheden het gevolg kunnen zijn van opgelopen trauma's, zoals ook geattesteerd werd in het psychiatrisch attest dat u neerlegde. Echter, deze tegenstrijdigheden zijn vast te stellen over zeer belangrijke basisinformatie over uw leven, met name uw plaats van herkomst en de plaatsen waar u verbleef voor u naar België kwam. Het betreft ook tegenstrijdigheden in uw familiesamenstelling en uw plaatsen van tewerkstelling in Nigeria, voor u naar Europa kwam. Dit is informatie over uw leven voordat u bepaalde trauma's opgelopen hebt, noodzakelijke basisinformatie over uw leven wat inherent aan uw identiteit verbonden is. Deze tegenstrijdigheden kunnen niet louter verklaard worden door het meemaken van traumatische ervaringen. Het CGVS vond dus tegenstrijdigheden op vlak van uw identiteit, uw woonplaatsen, familie, en tewerkstelling.*
U diende in 2019 al een eerste verzoek tot internationale bescherming in, in België. Toen beschreef u uw woonplaatsen als volgt: de laatste maand voor uw vertrek verbleef u in de buurt van de kerk, in Ogun State. Voordien pendelde u steeds tussen Accra en Edo State (verklaring DVZ vraag 10). U maakte geen enkele vermelding van een verblijf in Lagos, wat u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek wel deed. Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot uw woonplaatsen zijn veelvuldig in de verschillende procedures. Zo verklaarde u in uw interview voor de Duitse asielinstanties dat u geboren bent in Nigeria, maar van drie jaar oud tot dertig jaar oud in Ghana woonde. U zou ook op en neer reizen tussen Ghana, Nigeria en Togo nadat u Ghana verliet op dertigjarige leeftijd (Niederschrift über die Anhörung, p. 2). U kon zich niet herinneren in welke plaatsen u woonde in Nigeria of Ghana (Niederschrift über die Anhörung, p. 4). Voor het CGVS verklaarde u echter niets over Togo, en had u uitgelegd dat u al op twintigjarige leeftijd terug naar Nigeria verhuisde. U werd er op gewezen dat deze verklaringen toch verschillen, en u antwoordde enkel dat het niet anders is, en dat u enkel het deel over Togo niet zei (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U bleef bij uw verklaring dat u van twintig tot dertig jaar oud in Nigeria verbleef.
Een andere tegenstrijdigheid met betrekking tot uw verblijfsplaatsen, werd vastgesteld in uw verklaringen tijdens uw eerdere interview voor Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juli 2022, in het kader van uw tweede en onderhavig verzoek tot internationale bescherming. U verklaarde hier dat u van uw twintigste tot het moment dat u vertrok, woonde op het adres: New Lagos Street, Benin City, Edo State (verklaring volgend verzoek vraag 10). In het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat nota bene maar twee maanden later plaatsvond, verklaarde u echter dat u sinds 1999 tot aan uw vertrek, in Lagos woonde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). U zou sindsdien enkel maar in Lagos gewoond hebben, nooit op andere plaatsen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Als verklaring voor het feit dat u bij DVZ niets verteld had over uw woonplaats in Lagos, legde u uit dat het maar een kort interview was en dat u niet de tijd had om het uit te leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 29). U werd er op gewezen dat de verklaringen die u aflegde in dat korte interview wel concreet bevraagd werden. Er is met andere woorden geen ruimte voor interpretatie. U gaf dan toe dat u een fout had gemaakt en dat u eigenlijk in Lagos woonde, zoals u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Het CGVS wijst er verder nog op dat u deze verklaringen voor DVZ aflegde in juli 2022, twee maanden nadat u het psychiatrisch centrum had kunnen verlaten, in een periode dat u de positieve beterschap die u had tijdens de opname, hebt kunnen verder zetten in het opvangcentrum (attest van psychiater). Er was dus geen groot verschil in uw psychologische situatie in juli 2022 of september 2022. Het CGVS oordeelt dan ook dat ook deze

tegenstrijdigheid met betrekking tot cruciale informatie over uw levensverloop, niet louter toe te schrijven valt aan het feit dat u psychologische moeilijkheden hebt.
In Luxemburg legde u het interview schriftelijk af, omdat u daar gekend was een stom persoon. Daar stond u dan weer gekend onder een andere naam, met name S(…) Q(…). U legde in uw verklaringen aldaar uit dat u in België gekend was onder de naam van uw ex-man, Oh(…). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u uit dat u de naam S(…) Q(…) had gegeven omdat u uw naam wilde veranderen, en omdat u in de war was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). U gaf dus weer twee verschillende verklaringen over wat nu uw echte naam is, en wat nu uw verzonnen naam is. Het is dan ook niet duidelijk wie dan uw ex-man Oh(…) is, in België is uw ex-partner gekend onder de naam S(…) Og(…).
Dergelijke tegenstrijdigheden met betrekking tot uw identiteit en uw verblijfplaatsen alvorens uw vertrek uit uw land van herkomst, maken uw beweerdelijke asielmotieven volledig ongeloofwaardig. Immers, het CGVS heeft nu geen enkel zicht op de omstandigheden waarin u Nigeria verlaten hebt, en er kan daarom ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat Ha(…) u in Nigeria rekruteerde om in Nederland in de gedwongen prostitutie terecht te komen. De omstandigheden van deze beweerde rekrutering zijn per slot van rekening volstrekt onduidelijk, gezien het niet duidelijk is wie u bent, wie uw ex-partner is, of waar u woonde op het moment dat u beweerdelijk door Ha(…) gecontacteerd werd.
Naast deze tegenstrijdigheden op vlak van identiteit en verblijfsplaatsen, vielen er nog andere tegenstrijdigheden op.
Zo werd u in het eerste verzoek tot internationale bescherming in België, in 2019, bevraagd over uw broers en zussen. U vertelde dat ze de volgende namen hadden: Gi(…), N(…), Gr(…) en Ar(…) (verklaring DVZ vraag 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u in eerste instantie uit dat u maar een broer en twee zussen had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 6). Dit is één zus minder dan in uw verklaring voor DVZ. U gaf thans aan dat u geen enkele overleden broers of zussen had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Gevraagd naar de namen van de broer en zussen, gaf u de volgende namen: J(…), Ag(…) en Ga(…) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Gevraagd of ze nog een andere naam hadden, of een bijnaam, gaf u aan van niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). U wordt geconfronteerd met het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS helemaal andere namen gaf aan uw broer en zussen, en u legde uit de namen bij DVZ, hun andere namen waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 29). U had er geen verklaring meer voor nadat u er op gewezen werd dat u eerder al expliciet gevraagd werd naar andere namen of bijnamen. Daarenboven zou er volgens uw verklaringen van 2019, ook een van uw zussen in Nederland wonen, de plaats waar u ook gedurende vele jaren verbleef. Gevraagd of er een zus van u genaamd N(…), in Nederland woonde, legde u uit van niet, maar u had ook geen uitleg voor waarom dat er dan zo geschreven stond (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 29). In Luxemburg verklaarde u dan weer dat uw zus J(…) en uw broer Ga(…) in Nederland woonden (interview dated on 08/04/2021 p. 4). De informatie met betrekking tot uw familie en de plaats waar zij wonen, is tevens cruciale basisinformatie om de geloofwaardigheid van uw verzoek te beoordelen. Dergelijke informatie is zo persoonlijk dat verklaringen hierover die tegenstrijdig zijn, bezwaarlijk kunnen toegeschreven worden aan het hebben van traumatische ervaringen.
Verder verklaarde u tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming in België ook dat u werkte als verkoopster in een juwelierszaak in Edo en af en toe ook in een restaurant (verklaring DVZ vraag 12). Echter, toen u naar uw jobs gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, legde u uit dat u een job gevonden had in een tankstation en daar kerosine verkocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). U werd gevraagd of u verder nog een andere job hebt gedaan, en u legde uit dat u ook in de kerk werkte en daar fortunes verkocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U verkocht ook een tijdje tweedehandskledij maar dat sloeg niet aan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Nergens vermeldde u nog dat u voor een juwelierszaak werkte of in een restaurant. Het is ook van belang dat u naar waarheid verklaringen aflegt over uw werksituatie in uw land van herkomst, gezien uw economische situatie de aanleiding was waarom u beweerdelijk ja zei op het voorstel van Ha(…) om naar Europa te gaan. Het feit dat uw salaris niet voldoende was, is immers de reden dat u uiteindelijk besloot naar Europa te gaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18).
Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u ook naar uw paspoort gevraagd. U legde uit dat u met een paspoort naar Nederland reisde, maar dat Ha(…) het van u afnam (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). In 2009 zou u voor het laatst uw paspoort hebben gehad (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Echter, bijgevoegd aan de Duitse asielinformatie zit ook een kopie van uw paspoort dat u neerlegde in Duitsland. Dat paspoort is op uw naam, heeft de nummer (…), en is geldig van 9 juli 2020 tot 8 juli 2025, afgegeven in Den Haag. U werd geconfronteerd met de kopie van dit paspoort, en u legde uit dat dat uw persoonlijk Nigeriaans paspoort was, dat ze in Duitsland van u hebben afgenomen. Sindsdien zou u geen nieuw paspoort aangevraagd hebben. U gaf geen reden waarom u niets over dit paspoort zei wanneer het u gevraagd werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 28). Wederom, dit is basisinformatie die an sich niets te maken heeft met traumatische ervaringen. Verder merkte het CGVS ook op dat u, ondanks dat deze traumatische ervaringen zich hebben voorgedaan, er

in geslaagd was om een nieuw paspoort te regelen bij de Nigeriaanse ambassade in Den Haag in 2020. Er kan dus ook wel van u verwacht worden dat u zich dit paspoort ook nog herinnert wanneer u er expliciet naar gevraagd werd tijdens de interviews bij DVZ en het CGVS.
(…)
Wanneer er gekeken werd naar uw verklaringen die u op het CGVS aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud an sich, kan het CGVS ook niet anders dan besluiten dat deze niet geloofwaardig zijn. Op basis van uw verklaringen kon u niet aantonen dat u een gegronde vrees koestert tegenover Ha(…), een man die u beweerdelijk naar Europa bracht, en die u beweerdelijk gedwongen had in de prostitutie in Nederland.
Het CGVS stelt hierbij vast dat voornamelijk het gedwongen karakter van uw activiteiten als prostituee in Nederland, in vraag gesteld wordt. Volgens uw verklaringen ging u in 2014 al een eerste keer buiten Rotterdam, waar u tewerkgesteld was, naar Amsterdam. Beweerdelijk om hulp te krijgen, u verbleef een week in Amsterdam toen. Echter, Ha(…) bleef u contacteren en u keerde terug naar Ha(…) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). U hoorde ook veel geweerschoten in Amsterdam, wat u eng vond, en waardoor u moest terugkeren. Dit was echter niet de eerste keer dat u vertrok bij Ha(…) en later weer beweerdelijk terugkeerde naar hem. In 2020 was u nog een keer vertrokken uit het huis waar u werkte als prostituee, na ongeveer 10 jaar daar te werken, en ging naar Duitsland (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Uit de informatie van de Duitse asielinstanties blijkt dat u aldaar op [16 februari 2021] *een eerste asielaanvraag deed. Echter, het ging niet goed in Duitsland, omdat u problemen had met een meisje/ liefdesrivale (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). Na twee maanden verblijf in Duitsland zag u beweerdelijk geen andere keuze dan terugkeren naar Ha(…), in Randwijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). Dat u na een periode van veiligheid, op geruime afstand van Ha(…), besluit om toch naar hem terug te keren omwille van een triviaal probleem als een ruzie over een geliefde, ondermijnt de geloofwaardigheid van de vrees die u ten aanzien van Ha(…) koestert, volledig. U werd gevraagd of naar een andere plaats in Duitsland gaan, in plaats van naar Ha(…), geen optie was, maar u verklaarde van niet. Na enkele maanden verliet u Ha(…) dan opnieuw, en ging u met behulp van een andere klant, He(…), beweerdelijk naar België. U deed dan een verzoek tot internationale bescherming in België in november 2019. Het CGVS merkt op dat u na dit verzoek tot internationale bescherming, weer verdween. Uit het paspoort dat u neerlegde in Duitsland, blijkt toch dat u alleszins nog eens naar Nederland ging, gezien u een paspoort kreeg op de ambassade van Den Haag in juli 2020.*
Het CGVS ontkent niet dat het voor slachtoffers van gedwongen prostitutie vaak ontzettend moeilijk is om zich los te maken van degenen die hen er toe dwongen, gezien zij een grote macht over hun slachtoffers hebben. Ze gebruiken hiervoor diverse technieken, zoals bedreigingen, en de eed. Echter, u was meermaals in een veilige omgeving, waar u expliciet hulp kreeg of hulp kon krijgen. Dat u toch telkens vrijwillig terugkeerde naar specifiek de plaats waar Ha(…) was, om terug voor hem te gaan werken, valt niet te rijmen met een geloofwaardige vrees ten aanzien van hem.
Hierbij voegt het CGVS nog toe dat u redelijk vrij was in uw komen en gaan toen u voor Ha(…) werkte. Dit werd al bewezen door de vele keren dat u bij hem kon vertrekken, ook nog na de eerste keer dat u bij hem vertrokken was. U ging ook buiten in Randwijk, bijvoorbeeld om pizza te kopen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Ook dit is merkwaardig binnen de sfeer van gedwongen prostitutie.
Verder hebt u ook bijzonder weinig informatie over Ha(…), de persoon die u al sinds 2007 kende, met wie u naar Europa ging, en die u tot slot tewerkstelde. U werd gevraagd om over Ha(…) te vertellen, en u legde uit dat hij een zakenman was, en dat zijn volledige naam Ha(…) A(…) is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U kon echter niets vertellen over zijn familie, u weet wel dat ze in Nigeria wonen en dat ze Ghanees zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Hij zou getrouwd zijn, maar u kent de naam van zijn vrouw niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). U gaf wel bijzonder weinig informatie over een man die u beweerdelijk al vele jaren kende. U hebt er verder ook geen idee van of hij nog andere vrouwen had die door hem tewerkgesteld werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Van iemand die beweerdelijk jaren aan een stuk voor dezelfde man werkte, kan er wel verwacht worden dat zij meer een zicht kan geven op de identiteit en de activiteiten van die man.
U legde uit dat u een bedrag van 60 000 euro zou moeten terugbetalen aan Ha(…). Wanneer u gevraagd werd over de afbetalingsregeling, kon u hier echter geen zicht op geven. U hebt er beweerdelijk geen idee van hoeveel u hem al terugbetaald hebt, ook al werkte u zeer lang voor hem (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). Het is wel zeer opmerkelijk dat u er nog steeds geen idee van hebt, wat uw schuld nog is ten aanzien van Ha(…).
Het CGVS merkt ook op dat u bijzonder weinig kon vertellen over de andere vrouwen die werkten in dezelfde plaats waar u werkte. In die elf jaar dat u daar werkte, zou u maar met twee andere vrouwen op dezelfde plaats hebben gewerkt, genaamd E(…) en A(…) (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Gezien deze lange carrière, is het niet aannemelijk dat u werkelijk niets over hen ken vertellen, behalve het feit dat ze prostituees zijn. U gaf geen informatie over hun eigen identiteit, noch over de identiteit van de persoon die hun tewerkstelde.

Wat betreft uw beweerdelijke actuele vrees ten aanzien van Ha(…), stelt het CGVS vast dat u al die tijd nooit naar de politie ging om aangifte tegen hem te doen in Nederland (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Verder hebt u sinds u naar het psychiatrisch centrum ging, niets meer van hem gehoord (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). U verklaarde dat hij u sindsdien niet meer stalkte, maar u hebt geen idee waarom dat is. U werd dan vervolgens gevraagd om te concretiseren hoe Ha(…) te weten kan komen waar u zou zijn in Nigeria sinds u geen contact meer hebt. U legde uit dat hij vrienden heeft, en dat hij altijd in de buurt is waar u woonde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Het CGVS wijst er op dat Ha(…) de Ghanese nationaliteit heeft, blijkbaar een groot deel van de tijd in Nederland is, en ook niet moet weten dat u in Nigeria bent. U werd er op gewezen dat het ook mogelijk is om naar een andere plaats te gaan in Nigeria in plaats van Lagos, u bent immers bijvoorbeeld in Benin City geboren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Ook dat zou volgens u echter niet kunnen omdat hij daar contacten zou hebben, zijn vrienden, u weet echter hun namen niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 27). Dit zijn louter hypothetische verklaringen over personen die u dan ook in Benin City nog zouden zoeken in vinden, op meer dan 300 kilometer van Lagos. U sprak ook nooit over andere mensen die met Ha(…) zouden samenwerken, enkel E(…) die u in eerste instantie opving in Rotterdam. U reisde alleen naar Rotterdam, en u weet niet of er nog andere mensen waren die voor Ha(…) werkten, in de prostitutie of op andere vlakken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U maakte niet geloofwaardig dat u bij terugkeer naar Nigeria nog een vrees hebt ten aanzien van Ha(…).“

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar (elementen van) een kwetsbaar profiel op zich niet volstaat om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De Raad stelt vast dat verzoekster de in voorliggend verzoekschrift aangehaalde elementen van kwetsbaarheid, met uitzondering van haar “*ernstige psychologische en psychiatrische problemen*”, niet nader uitwerkt noch *in concreto* aantoont dat, waar of op welke wijze hier door de adjunct-commissaris geen rekening mee werd gehouden bij de beoordeling van verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in zoverre zij betoogt dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening werd gehouden met haar bijzondere kwetsbaarheid in zoverre die gelegen is in het feit dat zij aan ernstige psychologische en psychiatrische problemen lijdt of geleden heeft.

Het psychiatrisch rapport dat door verzoekster werd neergelegd op het CGVS, en dat door haar nogmaals wordt gevoegd bij haar verzoekschrift (stuk 3), werd wel degelijk in rekening genomen, zowel bij de beoordeling van verzoeksters bijzondere procedurele noden als bij de beoordeling van haar relaas ten gronde.

Aangaande de bijzondere procedurele noden die in verzoeksters hoofde werden erkend wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“*Uit het psychiatrisch attest blijkt immers dat u in een beschermingsmaatregel werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Zoersel voor 4 maanden. De psychiater stelde vast dat u wellicht psychotiseerde of dissocieerde als reactie op een polytrauma. Na uw residentiële behandeling, werd uw behandeling ambulant verder gezet in het opvangcentrum van fedasil door de centrumarts, de medische dienst en de psycholoog. Hoewel u vooruitgang maakte, werd er door uw psychiater geadviseerd om op te passen met teveel stress en prikkels. Er werd ook vermeld dat een interview bij Dienst Vreemdelingenzaken best plaatsvond in het bijzijn van een vertrouwenspersoon, waarbij rekening wordt gehouden dat er mogelijke lacunes of ogenschijnlijke tegenstrijdigheden kunnen worden opgetekend die het gevolg zijn van opgelopen trauma’s. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u ten eerste bevraagd over uw behandeling en hoe u zich die dag voelde. U voelde zich ok en in staat om het interview te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4). U werd gevraagd over de behandeling die u momenteel nog kreeg, en u legde uit dat u nog medicatie nam, maar de naam niet meer wist. U zag ook elke twee weken uw psycholoog. Voor aanvang van het interview werd u ook nog gevraagd of er iets was waarmee er rekening moest gehouden worden tijdens het persoonlijk onderhoud,*

of iets wat u zou helpen om het interview die dag te doen. U antwoordde enkel dat alles ok is. In de inleiding werd u er tweemaal op gewezen dat u zelf om een pauze kon vragen als u daar nood aan had. Na een uur van interview werd u gevraagd of u op dat moment een pauze nodig had, u nam een korte pauze waarna u instemde om verder te gaan met het interview (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Halverwege het interview werd er nogmaals een pauze gehouden. Wederom stemde u in om verder te gaan met het interview. De manier waarop het interview verliep was ok voor u, en u begreep het gesproken Engels goed (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18-19). U vond een derde pauze niet nodig (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Op het einde gaf u nogmaals aan dat u de vragen begrepen had, en had u geen opmerkingen over het verloop van het interview. Uw advocaat benadrukte het feit dat u kwetsbaar bent en dat u vaak verward bent. Verder waren er geen opmerkingen over het algemene verloop van het interview.
Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster betwist de bovenstaande motivering met betrekking tot de in haar hoofde erkende bijzonder procedurele noden en de naar aanleiding daarvan genomen steunmaatregelen niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Verzoekster toont voorts niet aan dat er *in casu* bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze eventuele bijkomende steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Verder blijkt uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat daarin uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het feit dat bepaalde ogenschijnlijke tegenstrijdigheden in verzoeksters relaas het gevolg kunnen zijn van opgelopen trauma's, zoals wordt gesteld in het neergelegde psychiatrisch attest. Er wordt meer bepaald gemotiveerd waarom de aangehaalde tegenstrijdigheden niet louter kunnen worden verklaard door het meemaken van traumatische ervaringen. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in haar kritiek dat de adjunct-commissaris geen enkele aandacht besteed heeft aan de waarschuwingen van de psychiater die verzoekster behandelde.

Dat verzoekster ten tijde van haar opname in een psychiatrisch ziekenhuis leed aan ernstige psychologische problemen, wordt *in casu* niet betwist. Er kan te dezen evenwel geen abstractie worden gemaakt van de evolutie die verzoekster heeft doorgemaakt tijdens haar crisisopname, noch van haar psychologische toestand op het ogenblik dat zij ontslagen werd uit het ziekenhuis, zoals geattesteerd in het neergelegde psychiatrisch attest. Daarin is immers sprake van "*een spectaculaire ommeslag*". Verzoekster bleek in staat om zich helder uit te drukken en was inhoudelijk goed te volgen. Ze was volgens de behandelend psychiater "*duidelijk minder verward, angstig en depressief*". Na het beëindigen van de crisisopname werd een intensieve psychologische/psychotherapeutische opvolging geadviseerd om verzoeksters "*huidige toestand te kunnen consolideren om haar verder te laten groeien*". Tijdens een opvolgconsultatie op 9 september 2022 kon worden vastgesteld dat verzoekster de beterschap die kon worden opgetekend tijdens haar residentieel verblijf in het ziekenhuis heeft kunnen vasthouden. Hoewel wordt aangegeven dat het bereikte evenwicht fragiel is en verzoekster moet oppassen met teveel stress en prikkels, kan aldus niet blijken dat verzoekster zich op het moment van voormelde opvolgconsultatie nog in dezelfde ernstige mentale toestand bevond als enkele maanden daarvoor (AD, stuk 5, 'Documenten', psychiatrisch attest).

De Raad wijst erop dat verzoeksters persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 22 september 2022 een tweetal weken na voormelde opvolgconsulatie plaatsvond. Zoals hoger reeds aangehaald, heeft verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud bevestigd dat zij zich in staat voelde om te worden gehoord en dat zij geen bijzondere ondersteuning behoefde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS), notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Aan het einde van haar persoonlijk onderhoud bevestigde verzoekster dat ze alle problemen waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst had verteld en dat zij de *protection officer* goed begrepen had. Verzoeksters advocaat heeft evenmin te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar kwetsbare (psychologische) situatie niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Verzoeksters advocaat benadrukte weliswaar haar kwetsbaarheid en (vroegere) psychiatrische problemen, maar erkende tevens dat verzoekster sinds haar opname in de psychiatrische instelling "*een veel coherenter discours dan vroeger*" brengt en "*[d]at het vandaag veel veel beter gaat*" (*Ibid.*, p. 30). Uit de manier waarop het persoonlijk onderhoud is verlopen, en waarbij zoals gesteld de nodige aandacht geschonken werd aan een eventuele nood aan (bijkomende) pauzes, kan evenmin blijken dat verzoekster problemen had om haar relaas uiteen te zetten en de haar gestelde vragen te begrijpen en naar best vermogen te beantwoorden.

Waar niet kan worden uitgesloten dat de ernstige psychologische problemen waarmee verzoekster te kampen had bij haar opname in het psychiatrisch ziekenhuis reeds bestonden ten tijde van de interviews die zij heeft afgelegd in het kader van voorgaande procedures internationale bescherming, in België en het buitenland, kan niet ernstig worden volgehouden dat deze psychologische problemen haar na haar ontslag uit het psychiatrisch ziekenhuis op 16 mei 2022 nog dermate parten zouden hebben gespeeld dat zij niet staat kon worden geacht om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen tijdens de daaropvolgende gehoren in het kader van haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming. Aldus kan verzoekster haar psychologische toestand, zoals die blijkt uit voormeld psychiatrisch attest, niet op dienstige wijze inroepen ter verklaring van de hoger aangehaalde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen afgelegd bij de DVZ op 27 juli 2022 respectievelijk op het CGVS op 22 september 2022 met betrekking tot haar woonplaats voorafgaand aan haar voorgehouden vertrek uit Nigeria in 2009. Verzoekster gaat voorts voorbij aan de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en draagkrachtige motieven die betrekking hebben op de door haar tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS afgelegde verklaringen *an sich*, op basis waarvan geen geloof wordt gehecht aan haar beweerde vrees voor de man die haar beweerdelijk naar Europa bracht en in de prostitutie dwong, nu (i) vragen kunnen worden gesteld bij het gedwongen karakter van haar activiteiten als prostituee, (ii) zij bijzonder weinig informatie kon geven over haar werkgever en (iii) zij niet aannemelijk maakt dat zij hem actueel nog dient te vrezen. Daar deze motieven geheel en alleen steun vinden in de verklaringen die verzoekster op 22 september 2022 op het CGVS heeft afgelegd, kan verzoekster ter verklaring of ontkrachting ervan niet louter verwijzen naar haar psychische gesteldheid, die ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS – het weze herhaald – merkelijk beter was dan ten tijde van haar opname in een psychiatrisch ziekenhuis enkele maanden eerder.

Verzoekster legt bovendien geen recente medische of psychologische stukken neer waaruit blijkt dat haar mentale gezondheidstoestand opnieuw zou zijn verslechterd, laat staan dat zij aantoont dat zij actueel te kampen heeft met de ernstige psychologische en/of psychiatrische problemen die zij had ten tijde van haar opname in het psychiatrisch ziekenhuis in januari 2022.

Verzoekster beperkt zich ter staving van haar bewering dat de schaamte die zij zou ervaren ook een grote impact heeft gehad op de manier waarop zij haar vluchtrelaas heeft uiteengezet voor de Belgische asielinstanties louter tot het citeren uit het rapport "*Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure*" van CBAR van juni 2014 inzake de impact van traumatische gebeurtenissen, schaamte en stigma op de weergave van het asielrelaas. Deze informatie is echter algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Waar in deze algemene informatie sprake is van tunnelgeheugen, met name "*geheugen dat voor de centrale details van het verhaal goed is maar voor de perifere details slecht*", dient verzoekster erop te worden gewezen dat de *in casu* vastgestelde tegenstrijdigheden en hiaten geenszins betrekking hebben op perifere details van haar relaas doch wel op essentiële informatie aangaande haar identiteit, leefsituatie en familiesamenstelling, enerzijds, en de kern van de door haar voorgehouden vrees, anderzijds. Dat de nauwkeurigheid van het relaas kan worden beïnvloed door andere symptomen die verband houden met het trauma, zoals verzoekster op summier en niet nader uitgewerkte wijze in haar verzoekschrift betoogt, kan de gedane vaststellingen evenmin op afdoende wijze verklaren.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont dat het door haar neergelegde psychiatrisch attest niet of onvoldoende in rekening is genomen bij het beoordelen van haar vluchtrelaas en vrees.

Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en de Raad in dit verband is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts weegt de argumentatie dat bepaalde elementen van haar relaas consistent zijn met de objectieve informatie omtrent de rekrutering van Nigeriaanse vrouwen niet op tegen het geheel van de gedane concrete en pertinente vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoeksters persoonlijk relaas fundamenteel ondermijnen.

De Raad wijst er nog op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de

asielinstanties, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

Nog daargelaten het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. De adjunct-commissaris zet hierover in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteen:
"*Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Seks trafficiking of women – okt 2015) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half hay homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege Ha*(…) *betreft.*"

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten in haar verzoekschrift, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Met betrekking tot het voormelde psychiatrisch attest, dat betrokken werd in de evaluatie van de steunmaatregelen in het kader van verzoeksters bijzondere procedurele noden en waarmee bovendien rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar verklaringen, zoals *supra* uiteengezet, wordt in de bestreden beslissing nog als volgt overwogen: "*Wat betreft de vaststellingen die verband houden met uw asielmotieven, stelt het CGVS vast dat een dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Dat wordt verder onderstreept door het feit dat de vaststellingen ook in vragende vorm geformuleerd werden: "connectie met misbruik in vermeend prostitutiemilieu?". Het attest gaf zelf dat bij opname u uitspraken deed, evocaties deed, waarbij het gissen bleef naar de toedracht van uw uitspraken. De andere vaststellingen zijn gebaseerd op uw uitspraken, zoals dat u bijvoorbeeld gestalkt werd in Nigeria, dat er sprake is van een gewelddadige ex-partner. Het attest wordt dan ook verder in dat opzicht beoordeeld op vlak van bewijswaarde voor uw beweerdelijke vrees tot vervolging. Gezien dat deze vrees tot vervolging, zoals supra gemotiveerd, als*

niet geloofwaardig beschouwd werd, is een dergelijk psychiatrisch attest an sich niet voldoende om de geloofwaardigheid te herstellen. Daarenboven merkt het CGVS nog op dat er in het attest staat dat een deel van uw familie, waaronder uw ex-partner, in Amsterdam zou verblijven. Als uw ex-partner Ha(…) *zou zijn dan, wijst dit op het feit dat u alsnog nog andere familie in Nederland hebt, wat u voor het CGVS ook al niet hebt verklaard.*"
Verzoekster betwist deze motieven, die steun vinden in het psychiatrisch attest, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Het algemene en niet nader uitgewerkte betoog dat de adjunct-commissaris een "*geëtnocentreerde analyse*" maakt van haar verzoek om internationale bescherming zonder de algemene situatie in Nigeria en verzoeksters specifieke situatie in rekening te nemen, kan, het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in acht genomen, niet worden gevolgd.

Ook verzoeksters kritiek dat enkel rekening zou zijn gehouden met elementen die in haar nadeel spelen en niet met de elementen die in haar voordeel spelen, kan niet worden gevolgd. Een louter verwijzen naar haar kwetsbaarheid en het feit dat zij jarenlang seksueel zou zijn misbruikt, is niet van aard een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen *in casu*. Wat betreft het argument dat haar relaas consistent zou zijn met de objectieve informatie, dient te worden herhaald dat een eventuele overeenstemming van bepaalde elementen van haar relaas met feiten zoals die blijken uit objectieve informatie op geen enkele wijze afbreuk doet aan de concrete en pertinente vaststellingen *in casu* op grond waarvan de adjunct-commissaris met reden besloten heeft dat verzoekster persoonlijk geen nood aan internationale bescherming omwille van de door haar aangehaalde redenen aannemelijk maakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij in het verleden reeds werd vervolgd of rechtstreeks werd bedreigd met vervolging door Ha., noch dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst (opnieuw) door Ha. zou worden geviseerd en dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om zich tegen eventuele bedreigingen te beschermen door beroep te doen op de bevoegde autoriteiten of instanties. Aldus is er *in casu* geen duidelijke aanwijzing dat haar beweerde vrees voor vervolging gegrond is, zoals bedoeld in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en is verzoeksters verwijzing naar dit artikel niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Nigeria.

2.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar beweerde vrees voor de man die haar naar Europa zou hebben gebracht en in de prostitutie zou hebben gedwongen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat zij desgevallend bij terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten of hun vertegenwoordigers.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

2.2.5.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaten Edo of Lagos – beide werden door

verzoekster genoemd als regio in haar land van herkomst waar zij de laatste jaren voorafgaand aan haar vertrek zou hebben gewoond – weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaten geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. In zoverre verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
I. VERLOOY	S. WILLAERT